

תפ"ח 67716/10/18 - מדינת ישראל נגד אלירן הללי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 67716-10-18 מדינת ישראל נ' הללי

בפני	כבוד השופטת יעל רז-לוי - אב"ד
	כבוד השופטת גילת שלו
	כבוד השופט אהרון משניות
המאשימה	מדינת ישראל
	ע"י פרקליטות מחוז דרום
נגד	
הנאשם	אלירן הללי
	ע"י ב"כ עו"ד שרון נהרי

גזר דין

השופטת גילת שלו:

כתב האישום והכרעת הדין בתיק העיקרי

הנאשם הורשע במסגרת התיק העיקרי, בעבירות של נסיון לאינוס (גרם מעשה) בקטינה מתחת לגיל 14- עבירה לפי סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- החוק), בנסיבות סעיף 350 לחוק, ובצירוף סעיף 25 לחוק; ובמספר עבירות של נסיון למעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14- עבירות לפי סעיף 348(א) לחוק, בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק, ובצירוף סעיף 25 לחוק.

כאמור בהכרעת הדין, במסגרת הסדר דיוני אליו הגיעו הצדדים בתיק העיקרי, הוגש כתב אישום מתוקן, הנאשם הודה בכל עובדות כתב האישום המתוקן, אך טען כי הן אינן מקימות את העבירה של נסיון לאינוס בקטינה מתחת לגיל 14. לאחר שמיעת סיכומי הצדדים (שהתמקדו בעיקר בפן המשפטי), ועיון בראיות מתוך תיק החקירה שהגישו הצדדים בהסכמה, ניתנה הכרעת הדין במסגרתה דחינו את טענות ההגנה, והרשענו את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת מאבק בתופעת עבריינות המין נגד קטינים באינטרנט במהלך החודשים אפריל 2018 ועד אוקטובר 2018, ביצעה משטרת ישראל מבצע לאיתור חשודים היוצרים קשר מיני עם קטינים באינטרנט. לצורך כך, הונחתה שוטרת בימ"ר נגב (להלן- הסוכנת) להציג עצמה באתרים שונים באינטרנט, כקטינה בת 13. בין התאריכים 8.5.18 ל-23.8.18, התכתב הנאשם ושוחח עם הסוכנת, הן באתר "טוטאל צ'אט", הן בתוכנת "סקייפ" והן בשיחות טלפוניות; כאשר בהתכתבויות ושיחות אלו, ציינה הסוכנת בפני הנאשם מספר פעמים שהיא רק בת 13.

ביום 8.5.18, בסמוך לשעה 16:10, "גלש" הנאשם באתר "טוטאל צ'אט" באינטרנט, וראה את הכינוי של הסוכנת "שירושששש"; הנאשם פנה לסוכנת והחל להתכתב איתה, כשבמהלך ההתכתבות אמר הנאשם לסוכנת שהוא בן 30, והסוכנת אמרה לו שהיא בת 13. בהמשך לאמור ולבקשת הנאשם, שוחחו הנאשם והסוכנת בשיחת וידאו ב"סקייפ", ובמהלך השיחה ביקש הנאשם מהסוכנת לשוחח עמה בשיחת טלפון במקביל לשיחת הווידאו ב"סקייפ", והשניים שוחחו ביניהם במקביל בשיחת טלפון. במהלך השיחה, הציע הנאשם לסוכנת הצעות חוזרות ונשנות בעלות אופי מיני, וכן התייחס התייחסויות חוזרות המתמקדות במיניותה, כדלקמן:

א. הנאשם ביקש מהסוכנת להרים את החולצה שלבשה ולהראות לו את הבטן שלה, לאחר מכן ביקש ממנה לפתוח כפתור במכנסיים שלבשה; הסוכנת הסכימה, חשפה מעט את הבטן שלה בפני הנאשם, ופתחה כפתור במכנסייה; הנאשם אמר לסוכנת שהוא רוצה לנשק לה את כל הגוף, ועוד אמירות מיניות נוספות.

ב. הנאשם ביקש מהסוכנת לפתוח את רוכסן המכנסיים, והסוכנת סירבה; לאחר מכן אמר הנאשם לסוכנת שהוא רוצה לבצע בה מין אוראלי בכך שהוא ילקק את איבר מינה, ועוד.

ג. הנאשם כיוון את המצלמה לעבר איבר מינו, ואמר לסוכנת שאיבר מינו "מתנפח" בגללה, הנאשם ליטף את איבר מינו מעל המכנסיים שלבש, וזאת עשה לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים; במהלך המתואר לעיל, אמר הנאשם למתלוננת "**תראי מה עשית לו?**", כשהוא מתכוון לאיבר מינו.

ד. הנאשם ביקש מהסוכנת שתסתובב, תעלה על המיטה, תעמוד בפניו בתנוחה "על ארבע" ושתסובב את ישבנה לכיוונו בזמן שהוא צופה בה, והסוכנת לא הסכימה. לאחר מכן השיחה בין השניים הסתיימה.

בהמשך לאמור לעיל, באותו יום, התקשר הנאשם אל הסוכנת ובמהלך השיחה הציע לה הצעות חוזרות ונשנות בעלות אופי מיני, וכן התייחס התייחסויות חוזרות המתמקדות במיניותה, כדלקמן:

א. הנאשם אמר לסוכנת שהוא רוצה לבצע בה מין אוראלי, באמרו "**כפרה עליך, את מבינה עכשיו נגיד בא לי להזיז לך את התחתון וללקק לך את הדגדגן הזה שלא היה שם אף אחד לפני...**", לאחר מכן אמר הנאשם לסוכנת לשכב על המיטה, להסיט את התחתונים שלבשה, ולשפשף באמצעות אצבעותיה את איבר מינה.

ב. הנאשם ביקש מהסוכנת להחדיר שתי אצבעות לאיבר מינה; הסוכנת שאלה את הנאשם אם כתוצאה מכך היא תחוש כאבים וירד לה דם מאיבר המין, והנאשם השיב לה שהחדרת שתי אצבעות לאיבר המין לא גורמת נזק ולא תפגע בקרום הבתולין שלה.

ג. בהמשך לאמור, צעקה הסוכנת לנאשם שזה כאב לה, וכך סבר הנאשם שהסוכנת החדירה את אצבעותיה לאיבר מינה כבקשתו.

ד. לאחר מכן, אמר הנאשם לסוכנת שהוא רוצה לקיים עמה יחסי מין, ביקש ממנה להשמיע קולות בזמן שהיא נוגעת בעצמה, כאשר לאורך השיחה הנאשם שפשף את איבר מינו, וכל זאת עשה הנאשם לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים.

ביום 21.5.18, בסמוך לשעה 16:15, יצר הנאשם קשר עם הסוכנת באמצעות ה"סקייפ", והשניים שוחחו בשיחת וידאו. במהלך השיחה, הציע הנאשם לסוכנת הצעות חוזרות ונשנות בעלות אופי מיני, וכן התייחס התייחסויות חוזרות המתמקדות במיניותה, כדלקמן:

א. הנאשם אמר לסוכנת להכניס את ידה מתחת לתחתוניה ולגעת באיבר המין שלה; הסוכנת אמרה לנאשם כי היא מפחדת, ולבסוף הניחה את ידה על רגלה השמאלית, וכך סבר הנאשם כי היא נוגעת באיבר מינה, וזאת עשה הנאשם לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים.

ב. בהמשך לאמור, שלף הנאשם את איבר מינו מתוך תחתונו, כאשר איבר מינו זקור, נגע באיבר מינו ושפשף אותו בצורת אוננות, תוך כדי ששוחח עם הסוכנת, וביקש מהסוכנת להשמיע קולות בזמן שהיא נוגעת בעצמה; הנאשם אמר לסוכנת שהוא רוצה לבצע בה מין אוראלי, בכך שיחדיר את איבר מינו לתוך פיה, וכל זאת עשה לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים.

ביום 23.5.18, בסמוך לשעה 15:50, יצר הנאשם קשר עם הסוכנת באמצעות ה"סקייפ", והשניים שוחחו בשיחת וידאו, ובהמשך התקשר הנאשם לטלפון של הסוכנת. במהלך השיחה, הציע הנאשם לסוכנת הצעות חוזרות ונשנות בעלות אופי מיני, וכן התייחס התייחסויות חוזרות המתמקדות במיניותה, כדלקמן:

א. הנאשם אמר לסוכנת להראות לו את הבטן שלה, ולאחר מכן אמר לה לשים את ידה בתוך תחתוניה ולגעת באיבר מינה; וכן אמר לה ללטף את החזה שלה.

ב. הנאשם אמר לסוכנת שהוא רוצה לבצע בה מין אוראלי, בכך שיחדיר את איבר מינו לתוך פיה.

ג. הנאשם אמר לסוכנת שהוא היה רוצה שהיא תהיה לידו, ותשפשף בידיה את איבר מינו.

ד. תוך כדי השיחה האמורה, הנאשם נגע ושפשף את איבר מינו בצורת אוננות, וזאת עשה לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים.

ביום 17.6.18, בסמוך לשעה 12:40, התקשר הנאשם אל הסוכנת והשניים שוחחו בשיחת טלפון. במהלך השיחה, הציע הנאשם לסוכנת הצעות חוזרות ונשנות בעלות אופי מיני, וכן התייחס התייחסויות חוזרות המתמקדות במיניותה, כדלקמן:

א. במהלך השיחה אמר הנאשם לסוכנת שיש לה קול מאד סקסי, ושהיא "הילדה הכי מחרמנת בארץ".

ב. הנאשם אמר לסוכנת להרטיב את אצבעותיה ברוק מפיה, ולשפשף באמצעות אצבעותיה את איבר מינה, באמרו "שימי רוק על שתי אצבעות שלך, רגע... רוק הרבה רוק..."; הסוכנת אמרה לנאשם שהיא מפחדת, ושאלה אותו אם זה יכאב לה, והנאשם השיב לה "לא חיים שלי, לא יכאב". עוד אמר הנאשם לסוכנת "תשפשפי קצת טיפה את הדגדגן... טוב זה לא יכאב בכלל... זה לא שאני מכניס את הזין שלי לכוס שלך ודוחף לך אותו עמוק". כל זאת עשה הנאשם לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים.

ביום 20.6.18 וביום 26.6.18, התקשר הנאשם אל הסוכנת, ובשתי השיחות ביניהם אמר הנאשם לסוכנת שהוא מעוניין

להפגש איתה ושהוא רוצה לראות אותה, אך הסוכנת לא הסכימה, אמרה לנאשם שהיא לא מכירה אותו ושהיא חוששת להפגש עמו.

על כן נטען, כי במעשיו כמתואר בעובדות לעיל, ניסה הנאשם לגרום למעשה אינוס בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, וניסה לבצע מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, לשם גירווי וסיפוק מיניים.

במסגרת הכרעת הדין, דחינו את טענותיו המקדמיות של הנאשם בדבר קיומו של פגם או פסול בכתב האישום והגנה מן הצדק; קבענו כי סעיף 350 לחוק (גרם מעשה) חל גם על עבירת האינוס, וגם במקרים בהם הנאשם גרם לקורבן העבירה לבצע את עבירת האינוס בגופו שלו; קבענו כי אין מניעה עקרונית לצרף את עבירת הנסיון לעבירה לפי סעיף 350 לחוק; וכי מעשי הנאשם בענייננו מקיימים את יסודות עבירת הנסיון. על כן, הורשע הנאשם, כאמור, בעבירה של נסיון לאינוס (גרם מעשה) בקטינה שלא מלאו לה 14 שנים, בכל הנוגע למעשיו בשיחת הטלפון השניה מיום 8.5.18; וכן במספר עבירות של נסיון למעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14.

התיק המצורף

לאחר מתן הכרעת הדין, צורף לבקשת הנאשם ת"פ (שלום-ת"א) 65246-12-16 (להלן- התיק המצורף), במסגרתו הודה הנאשם והורשע בעבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה, לפי סעיף 186(א) לחוק.

כעולה מעובדות כתב האישום בתיק המצורף, ביום 6.9.16 בסמוך לשעה 03:30, בהרצליה, החזיק הנאשם ברכבו בשני אגרופנים, האחד בין שני המושבים הקדמיים של הרכב, והשני על המושב האחורי, וטען בפני חוקרי המשטרה כי החזיק באגרופנים להגנה עצמית.

תסקירי שירות המבחן

בתסקיר מיום 6.1.20 פורטו נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, ובין היתר צוין כי מדובר ברווק כבן 32, בוגר 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות חלקית, ששוחרר משירות צבאי בשל בעיות בריאות; בעבר עבד בעבודות מזדמנות ובעסק של אביו, למעט תקופה של כ-4 שנים בה הפעיל דוכן פירות בשוק, וכיום עובד כמחסנאי ומתגורר בבית אמו. עוד צוין, כי כאשר נאלץ להפסיק את עבודתו בשוק, היה הנאשם במצב נפשי ירוד, ממנו התאושש רק כעבור כחצי שנה.

שירות המבחן סקר את התפתחותו והרגליו המיניים של הנאשם, פירט את טענותיו בנוגע לגיל בו נחשף לראשונה למין ולגיל בו קיים לראשונה יחסי מין, כאשר הנאשם טען כי הוא נמשך לנשים בוגרות ושלל משיכה לקטינים או לקטינות. לא מצאנו לפרט את כל הדברים מפאת צנעת הפרט, אך נציין כי לדברי שירות המבחן קיימים פערים בדיווחיו של הנאשם, יחסית לדיווחיו באבחון שנערך לו בהליך המעצר ובבדיקת התאמה שנערכה לו במרכז "מעגלים". בתסקיר פורטו גם קשריו הזוגיים של הנאשם, הן קבועים והן מזדמנים; ובין היתר תיאר הנאשם, כי עד לתחילת מעצרו היה מצוי בקשר זוגי במשך כשנה עם צעירה שהכיר בהיותה בת 18, שעברה לגור עמו; בסמוך להפסקת עבודתו בשוק הם רבו ונפרדו, ולאחר כשלושה חודשים חזרו למערכת זוגית למשך כעשרה חודשים, כאשר היא היתה מודעת לעבירות שביצע והרבתה

להטיח זאת בפניו, עד שהחליט לסיים את הקשר עמה בתקופת שהותו במעצר הבית.

שירות המבחן פירט את היכרותו עם הנאשם מהליך המעצר, את ההתרשמות ממנו בשלב האבחון ואת ההמלצה לשחררו למעצר בית בשילוב פיקוח מעצר, אשר התקבלה ע"י בית המשפט. צוין, כי לאחר שחרורו ממעצר, שולב הנאשם בקבוצה טיפולית לעצורי בית בעבירות מין, שהסתיימה ביולי 2019; כאשר ההתרשמות עם סיום הקבוצה היתה כי הנאשם משחזר דפוסי תקשורת בעייתיים ומתקשה לסגל דפוסים מקדמים ועצמאיים, כי הוא מצוי בראשית בחינת דפוסי ונזקק להליך טיפולי ייעודי לעבירות מין, מעמיק ואינטנסיבי יותר, כדי לסייע לו בזיהוי גורמי סיכון להשנות התנהגות מינית בעייתית, ויסות דחפים ויכולות תקשורתיות. בהמשך, הופנה הנאשם לטיפול ייעודי לעברייני מין באינטרנט במרכז "מעגלים"; כאשר בבדיקת ההתאמה שנערכה לו, התרשמו גורמי הטיפול, כי ביצע את העבירות על רקע משבר ולא על רקע סטיה מינית, וכי הוא זקוק לטיפול שיסייע לו להבין את מעגל הפגיעה, לזהות ולשנות עיוותי חשיבה, ולעבד חוויות מעברו. הנאשם שולב בקבוצה טיפולית במסגרת המרכז, המתקיימת בתדירות של פעמיים בשבוע, החל מיום 4.11.19; הגיע למפגשים באופן רציף, פרט ל-5 המפגשים האחרונים, מהם נעדר עקב מחלה, ובמהלך המפגשים היה קשוב, הבין את חומרת מעשיו וביטא מוטיבציה ורצון כן לטיפול, לצד חשש מענישה מחמירה.

אשר לעבירות בהן הורשע בתיק העיקרי, טען הנאשם בפני שירות המבחן, כי ברקע לביצוע העבירות עומד מצבו הרגשי הירוד עקב הפסקת עבודתו בשוק והפרידה מבת זוגו, שבגינו הסתגר מספר חודשים בדירתו, מיעט לתקשר עם סביבתו, וניהל שיחות עם נשים באינטרנט, לרוב בעלות תוכן מיני, לצורך סיפוק והרגעה. הנאשם התקשה להסביר את בחירתו להמשיך בשיחות מסוג זה עם הסוכנת, וטען כי טעה בכך שלא בדק לעומק את גילה, וכי בעת השיחות חש שהיא בגירה שמשחקת משחק תפקידים; טען כי אינו נמשך לקטניות, וכי הוא מתנחם בעובדה שבפועל לא פגע בקטינה. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם נוטה לטשטש ולמזער את מעשיו ומתקשה לקבל אחריות מלאה על בחירותיו ומעשיו. הנאשם ביטא חשש מפני ענישה מוחשית, נוכח חווית מעצר קשה, וביטא רצון להמשיך בהליך הטיפול בו החל. אשר להרשעתו בתיק המצורף, טען הנאשם כי העבירה בוצעה בשנה האחרונה של עבודתו בשוק, כשהרגיש מאוים וחשש מפגיעה, לאחר שנפתח לידו דוכן מתחרה, ומאחר שנהג להסתובב עם סכומי כסף גדולים; כשלדבריו לא היה מודע לאיסור על החזקת סכין, אך כיום הוא מבין זאת ומביע חרטה על מעשיו.

שירות המבחן ציין, כי התרשם מהנאשם כאדם בעל מאפייני אישיות ילדותיים ובלתי בשלים, המתפקד ברמה נמוכה מהמצופה לגילו; כי על אף נסיונו להציג תמונה של תפקוד תקין ומותאם למקובל, קיים קושי בוויסות דחפים אלימים ומיניים, קושי בניהול קשרים, קושי בנפרדות ותלות בהוריו. להערכת שירות המבחן וגורמי הטיפול, העבירות לא בוצעו בשל קיומה של סטיה מינית, אלא על רקע רגרסיה סביב תקופה משברית שחוה, מצב נפשי ירוד והעדר כלים להתמודדות עם מצבי דחק; כאשר ללא טיפול ייעודי לעברייני מין, קיים סיכון להשנות עבירות דומות. לגבי גורמי הסיכון להשנות עבירות, ציין שירות המבחן את קשייו של הנאשם לקבל אחריות מלאה על מעשיו, נטייתו למזער את מעשיו ולטשטש את הפוגעות העולה מהם; את קשייו בתפקוד תקין לאורך השנים; ואת ההתרשמות מקיומם של קשיים בוויסות דחפים אלימים ומיניים, והעדר כלים יעילים להתמודדות עם מצבי דחק. לגבי גורמי הסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן את יכולתו של הנאשם כיום להכיר בפגיעה ולבטא אמפתיה ל"קורבן" העבירה; את שילובו בטיפול ייעודי לעברייני מין והבעת רצון להמשך הטיפול; ואת עמדת גורמי הטיפול הרואים חשיבות בהמשך שילובו בטיפול.

לאור כל האמור, מאחר שהנאשם מצוי בשלבים הראשונים של הטיפול הייעודי, ומאחר שלדעתם סיום הטיפול במלואו יפחית מרמת הסיכון להשנות עבירות דומות בעתיד, המליץ שירות המבחן לדחות את הדיון בשלושה חודשים לצורך בחינת התקדמותו בטיפול ובניית תכנית לשיקום מונע.

בהחלטתנו מיום 4.2.20 לא מצאנו לנכון להעטר לבקשת הדחיה של שירות המבחן, והורינו על קבלת תסקיר ובו המלצה סופית לגבי הנאשם.

בתסקיר מיום 16.2.20 עדכן שירות המבחן, כי לדברי הנאשם לאחר תקופה של מספר שבועות בה היה חולה, הוא חזר לאחרונה לתפקוד, השתלב שוב בקבוצה הייעודית במרכז "מעגלים", וחזר באופן הדרגתי לעבודתו; הוא ביטא דאגה מגזר הדין ותקווה שיוכל להמשיך בהליך הטיפולי; ולתפיסתו, מאז חזר לקבוצה הטיפולית הוא משתף יותר בתכנים אישיים ומגלה פתיחות רבה יותר מבעבר. עוד צוין, כי מאחר שבעבר עלתה אינדיקציה לשימוש בסמים, הנאשם עבר שתי בדיקות שתן לאיתור סם, הראשונה נמצאה תקינה, והשניה העידה על שימוש בסם מסוג קנאביס, כאשר הנאשם הכחיש שימוש בסמים, והתקשה להסביר את תוצאות הבדיקה.

שירות המבחן ציין, כי מדיווחי גורמי הטיפול במרכז "מעגלים" עלה כי מאז חזרתו של הנאשם לטיפול, הוא מקפיד להגיע באופן קבוע ובזמן ומבטא מוטיבציה להמשך הטיפול, אך ניכר כי הוא עסוק בעיקר בחששו מעונש מאסר ואינו פנוי לעסוק בתכנים טיפוליים, כאשר הוא אמנם משתף בפתיחות רבה יותר מבעבר, אך התכנים קשורים בפחד מפני הענישה. להערכת גורמי הטיפול, כל עוד לא תתקבל החלטה סופית בעניינו, הנאשם לא יצליח להתפנות להליך הטיפולי ולתכניו.

שירות המבחן סבר, כי לאור ההתרשמות מצרכיו הטיפוליים של הנאשם, והצורך בקידום הפחתת הסיכון להשנות עבירות דומות בעתיד, יש מקום להמליץ על תכנית לשיקום מונע לעברייני מין, במסגרת זו מבחן בן שנה וחצי לצד עבודות שירות; אך ציין, כי בהעדר הערכת מסוכנות מינית, הנדרשת לצורך בניית תכנית שיקום מונע בקהילה, לא ניתן לבוא בהמלצה סופית מעין זו.

הראיות לעונש

המאשימה הגישה את גליון הרישום הפלילי של הנאשם (תע/1), ממנו עולה כי לחובתו הרשעה אחת מיום 6.2.19, בגין עבירת איומים משנת 2017, בגינה נדון למאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

ההגנה הגישה מכתב המלצה ממנכ"ל חברת "פלוס לגננת" (נע/1), בו צוין כי הנאשם עובד בחברה מיום 8.8.19, מגיע לעבודה בזמן ומבצע את עבודתו ביעילות ובמסירות. כן הוגש מסמך רפואי לגבי בדיקת תפקודי ריאות שעבר הנאשם (נע/2), ממנו עולה כי נמצאה אצלו הפרעה חסימתית קשה, עם שינוי לאחר מרחיבי סימפונות.

בנוסף, העידו הורי הנאשם. אבי הנאשם, מר רמי הללי, העיד כי המשפחה אינה מקלה ראש במעשיו החמורים של הנאשם, אשר גרמו להם למבוכה ובושה רבה. לדבריו, העבירות בוצעו ככל הנראה על רקע משבר שחווה הנאשם;

ומאז מעצרו של הנאשם ושחרורו בתנאים, הוא מלווה אותו מדי יום ומשוחח איתו, ולתחושתו הנאשם עבר שינוי גדול בתקופה זו, הודה ולקח אחריות על מעשיו, השתלב בהליך טיפולי ומעוניין להשתקם. האב ביקש כי בית המשפט יתחשב בנאשם, לא יטיל עליו עונש מאסר ויאפשר לו להמשיך בהליך הטיפול.

אמו של הנאשם, הגב' אירית סלמון, העידה גם היא כי הם לא מקלים ראש ומתביישים במעשי הנאשם. לדבריה, הנאשם מתגורר בביתה במעצר בית במשך תקופה ארוכה ומקיים את התנאים, הוא מודע לחומרת מעשיו והשתלב בהליך שיקומי. האם ביקשה כי בית המשפט לא יטיל על הנאשם עונש מאסר, וייתן לו הזדמנות נוספת, שכן הוא לא יחזור שוב לבצע את העבירות.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה הפנה במסגרת טיעונו לערכים החברתיים המוגנים בהם פגע הנאשם; לפגיעה הקשה שגורמות עבירות המין כלפי קטינים, בפרט במרחב הווירטואלי שבו הם חשופים לפגיעה מינית גם בתוך בתייהם וחדריהם, ולמרות עיניהם הפקוחות של הוריהם; ולפסיקה בה הודגשה חומרת העבירות, נוכח המסוכנות המיוחדת הנעוצה בהן.

עוד הפנה ב"כ המאשימה לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובהן התכנון שקדם לביצוע העבירות, תוך שיטוטו של הנאשם באינטרנט במטרה לנהל שיחות והתכתבויות לשם סיפוק צרכיו המיניים, כאשר גילה של ה"קטינה" שהיה ידוע לו כבר מכינויה, לא הרתיע אותו ואף דרבן אותו לשוחח עמה ולנצל את תמימותה; חלקו הרב והדומיננטי בביצוע העבירות כיוזם השיחות והמעשים; הנזק המשמעותי והחמור שצפוי היה להגרם ממעשי הנאשם, אלמלא דובר בסוכנת משטרתית, בין היתר נוכח נסיונו ליזום מפגש ממשי עם ה"קטינה"; והניצול לרעה של פער הגילאים בינו לבין ה"קטינה", של תמימותה, ושל חוסר הידע והבשלות שלה, כאשר פעל לסיפוק צרכיו המיניים, בתואנה שהוא מלמד אותה, תוך התעלמות מבקשותיה להפסיק ואף מגילויי כאב כביכול מצדה. נוכח כל האמור נטען, כי מידת הפגיעה של מעשי הנאשם בערכים המוגנים היא גבוהה.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה, ממנה ביקש ללמוד על מדיניות הענישה הנוהגת ועל מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם. יצוין, כי ב"כ המאשימה טען שמדובר בשלושה אירועים שונים (התובע ערך אבחנה לא ברורה: אירוע מיום 8.5.18, אירוע מיום 21.5.18 ואירוע מיום 30.5.18, הגם שבמועד זה לא התבצעה עבירה אלא ביום 23.5.18, ותוך התעלמות ממעשים נוספים שבוצעו ב-17.6.18), אך עם זאת עתר לקביעת מתחם אחד לכלל מעשי הנאשם, הנע בין שלוש וחצי לשש שנות מאסר בפועל.

אשר לגזירת דינו של הנאשם במתחם האמור, הפנה ב"כ המאשימה להודאת הנאשם והחסכון בזמן שיפוטי, ומנגד לקיומה של הרשעה קודמת והרשעה בעבירה נוספת במסגרת התיק המצורף; ועתר שלא לקבל את המלצות שירות המבחן נוכח חומרת המעשים, האינטרס הציבורי שבהטלת ענישה הולמת ומרתיעה בגינם, שיקולי הרתעת היחיד והרבים, וכן לאור העולה מהתסקיר בדבר העדר לקיחת אחריות מלאה של הנאשם על מעשיו. על כן, עתר ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם בגין התיק העיקרי, עונש המצוי בין אמצע המתחם שהוצע לחלקו התחתון, מאסר על תנאי מרתיע וקנס הולם. ובנוגע לתיק המצורף, עתר להסתפק בהטלת מאסר על תנאי, מאחר שהנאשם לא נשא את

האגרופנים על גופו, והיה נעדר עבר פלילי בעת ביצוע העבירה.

ב"כ הנאשם טען, כי יש לקבוע לעבירה של נסיון לגרם מעשה אינוס, מתחם מקל יחסית לזה שנקבע לעבירה "הרגילה" של גרם מעשה אינוס, בעיקר כשבענייננו מדובר בעבירה אחת שבוצעה במרחב הווירטואלי; מאחר שבפועל אין קורבן אמיתי, שכן הנאשם ביצע את העבירות כלפי סוכנת משטרתית, לה לא נגרם נזק. עוד טען, כי להבדיל מעבירות אינוס שמבוצעות באופן ממשי, תוך מפגש בין הצדדים, במרחב הווירטואלי הדברים נעשו ללא שימוש בכפיה או איום, תוך יכולת של ה"קורבן" לנתק את השיחה ולהפסיק את המעשים.

עוד טען בנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כי לא התקיים מפגש בין הנאשם לבין הסוכנת, וברגע שהיא אמרה לו שאינה מעוניינת הוא חדל לדבר על זה, לא כפה עליה ולא ניסה לשכנעה; כי הנאשם פעל לחיפוש ריגושים בעולם הווירטואלי על רקע משבר שחווה ולא על רקע סטיה מינית או פדופילית, כך להתרשמות גורמי הטיפול; כי השיחה בה התבצעה העבירה של נסיון לגרם אינוס נערכה בטלפון ולא בוידאו, כך שהנאשם לא ראה את המעשים ולא שלט בהם; וכי בניגוד לטענת המאשימה, מכתב האישום ומהראיות לא עולה כי הסוכנת ראתה את איבר מינו הזקור במהלך המעשים.

ב"כ הנאשם טען כי בפסיקה אליה הפנתה המאשימה דובר במקרים חמורים יותר מבענייננו, הפנה גם הוא לפסיקה, וטען כי ניתן ללמוד ממנה כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין שנה ל-3-4 שנות מאסר בפועל. לדבריו, הגם שאין מחלוקת על חומרתן של עבירות המין באינטרנט, ועל כך שהפסיקה שהתאימה עצמה להתפתחויות הטכנולוגיות, מדגישה את חומרת המעשים ואת הצורך בהגנה על הציבור, ואינה מאפשרת לעבריינים להסתתר מאחורי הרשת הווירטואלית; הרי שבעת גזירת הדין יש להביא בחשבון, מעבר לחומרת המעשים, גם את נסיבותיו האישיות של הנאשם ואת שיקולי שיקומו, שאינם פחותים בחשיבותם משיקולי ההרתעה.

ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו של הנאשם, יליד 1987, שלחובתו הרשעה אחת בעבירה שאינה ממין העניין, אשר שהה במעצר למעלה מחודש, ולאחר מכן מספר חודשים במעצר בית מלא, עד שהותר לו לצאת לצרכי עבודה וטיפול. כן הפנה לתסקירי שירות המבחן, מהם עולה כי הנאשם השתלב בהליך טיפולי ייעודי, מגיע באופן עקבי, מבין את חומרת מעשיו, מגלה אמפתיה ל"קורבן", ומביע מוטיבציה להמשך טיפול, והרושם הוא שהוא יכול להתרם מהמשך ההליך הטיפולי; ולהמלצות שירות המבחן שסבר שיש להטיל עליו עונש מאסר בעבודות שירות לצד צו מבחן ארוך.

עוד טען, כי לא ניתן להתעלם מהשתלשלות העניינים בתיק זה, כאשר בעת חקירתו במשטרה נחקר הנאשם בחשד לעבירות של מעשה מגונה, וכתב האישום המקורי הוגש לבית משפט השלום בעבירה זו, ורק לאחר מכן הוגש כתב אישום לבית משפט זה בגין העבירה החמורה של נסיון לגרם מעשה אינוס; וגם אם נדחו טענות הנאשם להגנה מן הצדק במסגרת הכרעת הדין, יש להביא זאת בחשבון במסגרת גזר הדין.

לאור האמור, עתר ב"כ הנאשם לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקומו של הנאשם, ולהטיל עליו עונש מאסר בדרך של עבודות שירות וצו מבחן, כפי שהומלץ ע"י שירות המבחן.

הנאשם עצמו טען כי הוא מצטער ומתחרט על מעשיו, מתבייש בהם, לוקח אחריות ולא מקל ראש בהם. לדבריו, התקופה בה שהה במעצר ובמעצר בית טלטלה וזעזעה אותו, והיותה הרתעה עבורו כך שהוא לא ישוב לבצע עבירות דומות; ההליך הטיפולי ב"מעגלים" בו החל מסייע לו מאד, והוא מבקש כי בית המשפט יאפשר לו להמשיך בטיפול ולא יורה על מאסרו. עוד טען, כי אינו משתמש בסמים מזה זמן רב לפני המקרה, כי הוא סבור שחלה טעות בבדיקה וכי אף ביקש מקצינת המבחן לערוך לו בדיקה חוזרת.

דין והכרעה

בסימן 1 לפרק ו' לחוק, נתן המחוקק משקל בכורה לעקרון ההלימה מבין כלל שיקולי הענישה כאמור בסעיף 40ב, כי **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"**; וקבע כי בהתאם לעקרון מנחה זה, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, בשים לב לערך המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

כאמור בסעיף 40ג לחוק, בטרם קביעת מתחם העונש ההולם, יש לבחון האם ריבוי העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או יותר. בענייננו, איננו מקבלים את טענת המאשימה כי מדובר בשלושה אירועים נפרדים (וכפי שציינו, אף ב"כ המאשימה בסופו של דבר עתר לקביעת מתחם אחד). בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה (ראו למשל ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)), לאור הקשר ההדוק בין כל העבירות, העובדה שכולן בוצעו כלפי אותה סוכנת, בטווח זמנים של כחודש וחצי, באופן המעיד על מחשבה פלילית אחת ועל תכנון פלילי אחד, אנו קובעים כי העבירות שבהן הורשע הנאשם בתיק העיקרי מהוות אירוע אחד, המורכב ממספר מעשים. על כן, ייקבע מתחם עונש אחד לכלל העבירות.

אין צורך להכביר במילים על חומרתן היתרה של עבירות המין, ובעיקר כשהן מופנות כלפי קטינים. הערכים המוגנים בגדרי עבירות אלו הם הצורך להגן על שלומם ובטחונם הגופני והנפשי של קטינים, שלמות גופם, כבודם, פרטיותם, האוטונומיה שלהם על גופם, וזכותם לתחושת בטחון והגנה, בעיקר בתוככי ביתם; כאשר בשל גילם הצעיר, תמימותם וחוסר נסיונם של קטינים, הם נוטים לתת אמון באחר ולכן מועדים יותר ליפול כטרף קל לעברייני מין (ראו למשל ע"פ 6690/07 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.08), ע"פ 2677/06 פלוני נ' מדינת ישראל (18.4.07), וע"פ 11100/08 שרעבי נ' מדינת ישראל (14.9.11)). על כן, נקבע בפסיקה עקבית, כי יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה בכל הקשור בעבירות מין נגד קטינים (ראו למשל ע"פ 6882/14 פלוני נ' מדינת ישראל (11.11.15) וע"פ 5484/09 פלוני נ' מדינת ישראל (17.11.09)).

עם ההתפתחות הטכנולוגית המואצת שחלה בשנים האחרונות, התגברות השימוש באינטרנט נוכח הזמינות והנגישות הרבה לאינטרנט באמצעות מחשבים וטלפונים חכמים, והשימוש המוגבר באתרים ובאפליקציות שונות ליצירת קשר, ובתוכנות פשוטות המאפשרות שיחות וידאו וצ'אט, ללא צורך בידע טכנולוגי מיוחד; הלכו והתרבו גם השימושים הפליליים באמצעים אלו לביצוע עבירות במרחב האינטרנטי באופן קל ופשוט, המצמצם מאד את הסיכון להתפס.

למרבה הצער, בשנים האחרונות הלך וגבר השימוש באינטרנט לביצוע עבירות מין בקטינים, תוך יצירת אתגרים חדשים

ומורכבים בהקשר זה, הן לרשויות האכיפה והן לבתי המשפט (ראו בהקשר זה ע"פ 2656/13 פלוני נ' מדינת ישראל (21.1.14)). כחלק מאותם אתגרים, ומאחר שמדובר בעבירות קלות מאד לביצוע וקשות לאיתור, ובמקביל להקמת מנגנוני סיוע המותאמים לבני נוער (למשל מוקד 105), החלה המשטרה בהפעלת סוכנים משטרתיים לאיתור עברייני מין בקטינים ברשת, כפי שנעשה גם בענייננו.

על הייחודיות, החומרה והמורכבות של עבירות המין המבוצעות באינטרנט, ראוי להפנות לדבריו הצירויים של כב' השופט עמית בבש"פ 2065/13 פלוני נ' מדינת ישראל (22.3.13):

"המקרה שבפנינו חושף את הצד האפל של הרשת. המסוכנות של פעם שינתה את פניה ולפנינו מסוכנות מסוג חדש. האינטרנט אינו מרחב וירטואלי-סטרילי כלל וכלל. האינטרנט חודר לחיים האמיתיים, ומציב סכנות של ממש בתחומים ובדרכים לא שיערו ראשונים. מעשים מגונים של פעם, שהיו כרוכים במגע פיזי עם נפגע העבירה, נתחלפו להם בסוגים שונים של מעשים בשלט-רחוק. החסות של האנונימיות הלכאורית והריחוק מהיושב בצדו השני של המחשב, משחררים חסמים ועכבות, ואנשים נורמטיביים כלפי חוץ, שולחים ידם במעשים שלא היו מעיזים לעשות בעולם שמחוץ למרחב האינטרנטי. מגע וחדירה פיזית נתחלפו בחדירה אל תוך המרחב האינטרנטי הפרטי-אינטימי של הגולש בצד השני. מגע שנותר בין שניים בחדר סגור נתחלף לו בחשש לחשיפה ולפרסום פומבי בפייסבוק וביו-טיוב, מה שעשוי להעצים את הפגיעה בנפגע העבירה. כפה אדומה כבר אינה מסתובבת ביער שורץ זאבים, היא משוטטת במרחב האינטרנטי, שם אורבים לה ציידים וטורפים מסוג אחר. בעבר, יכול היה ההורה לשמור על ילדו שלא יסתובב במקומות מסוכנים או בשעות מסוכנות. לא כך ההורה של היום, המתקשה להגן על ילדיו מהסיבה הפשוטה שהסכנה אורבת לקטין בחדרו-שלו, מאחורי הדלת הסגורה. אלו הסכנות החדשות, והמשפט צריך אפוא להתאים עצמו להתמודד עם תת-התרבות העבריינית של הרשת".

בשים לב לחומרת המעשים ולמורכבות האמורה, נקבע במקרה דומה (אם כי ביחס לעבירות קלות יותר משמעותית בנסיבותיהן) שנדון בעפ"ג (מחוזי-ב"ש) 27720-12-19 מדינת ישראל נ' דה ליון (29.1.20) (להלן- עניין דה ליון), כדלקמן:

"במצב דברים זה, לאור הקלות היתרה של ביצוע העבירות, הזמינות הרבה והנגישות הפשוטה של האינטרנט עבור קטינים, שגילם הולך ופוחת, הנזקים הפוטנציאליים הקשים הטמונים במעשים אלו, והצורך של החברה כולה בהגנה על שלומם הפיזי והנפשי של קטינים; מתחייבת תגובה עונשית קשה ולא מתפשרת של בתי המשפט כלפי מי שיורשע בעבירות אלו. לפיכך, ובשים לב לשיקולי ההרתעה המתחייבים מריבוי העבירות ומביצוען לרוב ע"י נאשמים 'נורמטיביים', אנו סבורות כי התגובה העונשית ההולמת אמורה לבוא לידי ביטוי, בדרך כלל, בענישה הכוללת עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, תוך מתן משקל מזערי לנסיבות האישיה של העברין".

(ראו גם ע"פ 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל (11.11.18)).

לשם בחינת מדיניות הענישה הנוהגת והראויה, הפנה ב"כ המאשימה לפסקי הדין הבאים, אשר חלק מהם מתייחס

למקרים חמורים יותר מבענייננו, וחלקם למקרים קלים יותר:

- ע"פ 707/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.7.15) (להלן- עניין **פלוני**), בו בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, שהודה והורשע בביצוע עבירות מין רבות במשך כעשור, בעשרות קטינות רובן בגילאי 10 עד 14, מהן 33 קטינות שזהותן ידועה; לאחר שיצר עמן קשר באינטרנט, הזדהה בכזב כנערות, נער או נשים צעירות, הטרידן מינית, גרם להן או ניסה לגרום להן לבצע בעצמן ובאחיהן מעשים מגונים, מעשי סדום ואינוס, שלח להן תמונות וסרטונים פורנוגרפיים, ואף סחט חלק מהן באמצעות תמונות וסרטונים שלהן שהיו ברשותו; הקל בית המשפט העליון בעונשו מ-14 ל-12 שנות מאסר בפועל, לאור "עקרון ההדרגתיות" בענישה, נוכח הפסיקה המועטה שניתנה עד אותה עת בעבירות אלה. יצוין, כי בית המשפט העליון לא התערב בקביעת בית המשפט המחוזי כי מדובר בריבוי אירועים, או במתחמי הענישה שנקבעו: מתחם שבין שנתיים עד 4 שנות מאסר **לכל** אירוע שכלל עבירות של גרם אינוס, נסיון לגרם אינוס או נסיון לגרם מעשה סדום; ומתחם שבין שנה עד 3 שנות מאסר לאירועים האחרים.

- תפ"ח (מחוזי חיפה) 378-12-17 **מדינת ישראל נ' ביטון** (22.5.19), בו בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, בעל נסיבות אישיות לא קלות, שהודה והורשע בביצוע מספר רב של עבירות מין כלפי קטינות בגילאי 10 עד 13 באינטרנט ובטלפון; לאחר שהתחזה לנער, ביצע בהן מעשים מגונים וגרם להן לבצע בעצמן מעשים מגונים, ובאחד המקרים גם מעשי סדום ואינוס, שלח להן תמונות פורנוגרפיות ודרש מהן לשלוח לו תמונות, ואף איים עליהן וסחט אותן; הוטל עונש של 8 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע שכלל גרם מעשה אינוס נע בין 15 ל-36 חודשי מאסר; בגין כל אחד מהאירועים בהם בוצעו לצד העבירות של מעשה מגונה וגרם מעשה מגונה גם עבירות של סחיטה באיומים, מתחם הנע בין 12 ל-30 חודשי מאסר; ובגין כל אחד מהאירועים בהם בוצעו עבירות של מעשה מגונה, נסיון למעשה מגונה והטרדה מינית, מתחם הנע בין 4 ל-12 חודשי מאסר. נעיר, כי בפסק דין זה קבע בית המשפט, כי אין עוד מקום לשיקולי "הדרגתיות" בענישה, נוכח השנים שחלפו מאז פסק הדין בעניין **פלוני** והפיכתן של עבירות אלו לנפוצות; ואין לנו אלא להצטרף לקביעה זו.

- ע"פ 2656/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (21.1.14), בו בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, שהודה והורשע בביצוע עבירות מין באינטרנט כלפי שלוש קטינות בנות 13 עד 16, לאחר שיצר עמן קשר כשהוא מתחזה לחיילת, צילם אותן ללא בגדים בלא ידיעתן, הנחה אותן לגעת בעצמן, ואיים שאם לא ייענו לבקשותיו יפרסם את תמונותיהן ברבים; הנאשם עבר הליך טיפולי של למעלה משנה, ושירות המבחן המליץ על עונש מאסר בעבודות שירות; אושר עונש מאסר בפועל בן שנתיים.

- עניין **דה ליון**, בו בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, שהודה והורשע בשתי עבירות של נסיון למעשה מגונה בקטינה ובשתי עבירות של נסיון להטרדה מינית של קטינה; לאחר שהתכתב באינטרנט עם סוכנת משטרתית שהציגה עצמה כקטינה בת 13 (אותה סוכנת שפעלה גם בענייננו), הציע לה הצעות מיניות, במקרה אחד אונן בפניה ובמקרה אחר שלח לה תמונה בה הוא ערום ואיבר מינו זקור; התקבל ערעור המדינה, מתחם העונש ההולם הועמד על 12 עד 30 חודשי מאסר, ועונשו הוחמר מ-6 חודשי מאסר בעבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל, בהתחשב בהלכה לפיה ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין. יוער, כי בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה (רע"פ 1527/20).

- רע"פ 8268/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.11.18), בו בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, שהודה והורשע בעבירות של נסיון להטרדה מינית של קטינה, נסיון למעשה מגונה בקטינה ומעשה מגונה בקטינה; לאחר שפנה באמצעות האינטרנט לקטינות, הציע לקטינה אחת לחשוף בפניה את איבר מינו, חשף את איבר מינו בפני קטינה אחרת

ובפני שוטרת שהתחזתה לקטינה והפציר בהן לחשוף בפניו את חלקי גופן; אושר עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, על אף השתלבותו בטיפול והמלצת שירות המבחן להטיל עליו עונש מאסר בעבודות שירות. יוער, כי בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, שגם בו נדחה הערעור, צוין כי העונש נוטה לקולא.

ב"כ הנאשם הפנה מנגד לאסופת פסקי דין, בהם הוטלה ענישה קלה יותר. נציין, כי חלק מפסקי הדין ניתנו לפני תיקון 113 לחוק, בחלקם אומץ הסדר טיעון "סגור", בחלקם נדונו עבירות שאינן קשורות לענייננו, וחלקם פסקי דין של בתי משפט שלום; וככאלה לא מצאנו כי יש בהם כדי ללמד על מדיניות הענישה הראויה לענייננו. על כן נתייחס להלן רק לפסקי הדין הרלוונטיים:

- תפ"ח (מחוזי ת"א) 41309-12-14 **מדינת ישראל נ' מורובטי** (8.7.15), בו בעניינו של נאשם צעיר (היה כבן 19 וחצי בעת ביצוע העבירות), נעדר עבר פלילי, שהודה והורשע בעבירות של גרם מעשה מגונה, מעשה מגונה בפומבי, הטרדה מינית של קטין והחזקת פרסום תועבה; לאחר שפנה באינטרנט לחמש קטינות, תוך שהתחזה לקטין, הציע להן הצעות מיניות, גרם לחלקן לחשוף את חלקי גופן בפניו ולגעת בעצמן, כשבחלק מהמקרים צילם את המעשים, ובחלקם אונן בפניהן; קבע בית המשפט מתחם שבין 12 ל-30 חודשי מאסר לכל אחד מהאישומים בהם בוצעה עבירה של גרם מעשה מגונה, ומתחמי ענישה קלים יותר לאישומים בהם בוצעו עבירות של מעשה מגונה בפומבי או החזקת פרסום תועבה; והטיל עליו 18 חודשי מאסר, תוך שהדגיש כי הקל עמו בשל היותו בגיר צעיר.

- ע"פ 6703/13 **כהן נ' מדינת ישראל** (16.1.14) (להלן- עניין **כהן**), בו בעניינו של נאשם מבוגר, נעדר עבר פלילי, שמצבו הבריאותי לא קל, שהודה והורשע בביצוע עבירה של נסיון למעשה מגונה, שלוש עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ושלוש עבירות של החזקת פרסום תועבה; לאחר שפנה באינטרנט לשלוש קטינות, תוך שהתחזה לנער כבן 17, ביקש שישלחו לו תמונות עירום שלהן, והן עשו כבקשתו, ובמקרה אחד ביקש מקטינה לגעת באיבר מינה, אך היא לא עשתה כן; אושר עונש של 15 חודשי מאסר בפועל (שניתן כחלק מהסדר טיעון, בו הגבילה עצמה המאשימה ל-18 חודשי מאסר).

- ע"פ 3576/14 **מניס נ' מדינת ישראל** (29.2.16) (להלן- עניין **מניס**), בו בעניינו של נאשם מבוגר, נעדר עבר פלילי, שהודה והורשע בעבירות של נסיון להטרדה מינית של קטין, נסיון למעשה מגונה בקטין והחזקת פרסום תועבה; לאחר שיצר קשר באינטרנט עם סוכנת משטרתית שהציגה עצמה כקטין בן 12, העביר ל"קטין" מסרים והצעות מיניות בוטות, ואף תיאם והגיע למפגש בו התכוון לקיים מגע מיני עם ה"קטין"; אושר עונש של 9 חודשי מאסר בפועל, על אף שילובו תקופה ארוכה בהליך טיפולי, נסיבות אישיות קשות והמלצת שירות המבחן להסתפק במאסר בעבודות שירות.

- ת"פ (מחוזי חיפה) 5011/12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (22.4.13), בו בעניינו של נאשם שהודה והורשע בעבירות של מעשה מגונה בקטינה, סחיטה באיומים, איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק; לאחר שיצר קשר עם קטינה באמצעות האינטרנט, תוך שימוש בזהות בדויה, שכנע אותה להתפשט בפניו, וניצל את הצילומים שבידיו כדי לדרוש ממנה להפגש עמו ולקיים עמו קשר מיני; קבע בית המשפט מתחם עונש הנע בין 3 ל-6 שנות מאסר, אך החליט לחרוג ממנו משיקולי שיקום, והטיל עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות וצו מבחן ל-3 שנים.

בעת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בענייננו, יש לשקול לחומרא את הנסיבות הבאות:

תכנון- העבירות בוצעו תוך תכנון מסוים מראש, שכן הנאשם שוטט ברחבי האינטרנט על מנת לנהל שיחות מיניות לשם סיפוקו המיני, ובחר ליצור קשר עם הסוכנת למרות שכבר מכינייה ניתן היה להבין שמדובר בקטינה ("**toy 13**", "**שירושששש**" ו"**משעמם בחופש**"), ויתרה מכך, היא הדגישה בפניו פעמים רבות במהלך השיחות כי היא בת 13, ולמרות זאת ביצע את העבירות.

ריבוי וחומרת העבירות- הנאשם יצר קשר עם הסוכנת שבע פעמים בתקופה של כחודש וחצי, כאשר כבר בשיחה הראשונה, הבהירה לו מספר פעמים כי היא בת 13, ולמרות שיכול היה לחשוב על מעשיו לאחר כל שיחה, להתעשת ולחדול מהם, שב ויצר קשר עם הסוכנת, הסלים את מעשיו, עד שבסופו של דבר אף ניסה ליזום עמה מפגש. בחמישה מתוך המקרים ביקש הנאשם מהסוכנת לבצע מעשים מיניים כגון לחשוף את גופה, להציגו בתנוחות שונות או לגעת באיבריה המוצנעים, אמר לה אמירות מיניות שונות, ובין היתר תיאר בפרוטרוט ובאופן בוטה ולא מותאם ל"גילה" את המעשים המיניים שהוא רוצה לעשות בגופה; בארבעה מקרים הנאשם נגע באיבר מינו ואף אונן בפני הסוכנת; באחד המקרים הנחה אותה ולחץ עליה לבצע בגופה מעשה אינוס; ובשתי השיחות האחרונות ניסה לשכנעה להפגש עמו. באמרת אגב נעיר, כי טענת הסנגור כי לא הובאו ראיות לכך שהסוכנת ראתה את איבר מינו של הנאשם, נטענה בעלמא ובמנותק מחומר הראיות שהוצג לנו ומהתמונות המצויות בתיק החקירה; וטוב היה לה שלא תועלה.

חומרתם של מעשי הנאשם יחסית לתיקים אחרים בפרשה בה הופעלה אותה סוכנת (ראו למשל עניין **דה ליון**), גם ללא העבירה של נסיון לגרם מעשה אינוס, עולה כבר מעיון בעובדות כתב האישום שפורטו לעיל בהרחבה; הן מבחינת מספר המעשים, הן מבחינת תוכן השיחות ואופיין הבוטה, הן מבחינת אופי המעשים שביצע הנאשם ושדרש מה"קטינה" לבצע, והן מבחינת נסיונו להפגש עמה, ולהמשיך את הקשר ביניהם גם "בעולם האמיתי".

לגבי העבירה של נסיון לגרם מעשה אינוס, בהכרעת הדין פירטנו בהרחבה (עמ' 20-18) את נתוני החומרה בנוגע לעבירה זו, כעולה מחומר החקירה: את השכנועים שהפעיל הנאשם על ה"קטינה", זאת למרות הבעת חששות רבים מצדה, האזכור התדיר של גילה הצעיר וטענתה כי מעולם לא עשתה זאת; את האופן המפורט בו הדריך אותה כיצד לבצע את המעשים, תוך שהוא מוודא כל העת כי היא מבצעת את הוראותיו; את האופן בו הפציר בה להמשיך "בשבילו" במשך דקות ארוכות, למרות טענתה שזה כואב לה ושהיא צריכה ללכת, תוך שאף טען בפניה כי זה "מדליק" אותו שכואב לה; כאשר העבירה הסתיימה, רק לאחר שהסוכנת עצמה ניתקה את השיחה. ראוי לציין בהקשר זה, כי בשיחה האמורה בלטה העובדה כי הנאשם היה מרוכז כל כולו בסיפוק צרכיו, ולא גילה כל אמפתיה למצבה של ה"קטינה" ולאמירותיה שהמעשים מכאיבים לה, וגם בשיחות הבאות המשיך לבקש ממנה לגעת באיבר מינה, הסביר לה כיצד לעשות זאת, והתעקש שתעשה זאת גם כשאמרה לו שהיא פוחדת נוכח הכאב שחשה בפעם הקודמת.

ניצול פער הגילאים הרב- בעת ביצוע העבירות היה הנאשם בן 31, ולמרות זאת ביצע את המעשים האמורים כלפי מי שהוא סבר כי היא נערה צעירה בת 13. הנאשם לא נרתע מגילה של ה"קטינה", וכאמור שב ופנה אליה פעם אחר פעם ואף ביקש להפגש עמה, ולא שעה למחאותיה בנוגע למעשיו שאינם תואמים את גילה; תוך התעלמות בוטה מגילה הצעיר, מתמימותה ומחוסר נסיונה, והכל לשם סיפוק צרכיו המיניים. לא רק שהנאשם לא נרתע מכך, אלא ניכר כי הוא ניצל את בגרותו ונסיונו הרבים יחסית ל"קטינה", והדבר עלה בבירור במקרה של גרם מעשה אינוס, בו כאמור הדריך אותה כיצד לבצע את מעשה החדירה בגופה, תוך אמירות רבות שהוא רוצה להיות הראשון שייגע באיבר מינה ו"יבתל"

אותה (כך במילותיו).

נעיר בהקשר זה, כי לא ניתן לייחס משקל כלשהו (פרט לנסיון למזער מחומרת מעשיו וקשייו בלקיחת אחריות) לדברי הנאשם בפני שירות המבחן, לפיהם טעה בכך שלא בדק לעומק את גילה של ה"קטינה", או שחש כי היא בגירה אשר משחקת משחק תפקידים; שכן דברים אלו עומדים בסתירה להודאת הנאשם בעובדות כתב האישום, לחומר הראיות ולקביעות בהכרעת הדין.

חלקו היחסי של הנאשם - הנאשם הוא המבצע העיקרי והיחיד של העבירות, וכפי שצינו בהכרעת הדין, "כל המעשים המיניים נעשו ביוזמתו של הנאשם בלבד, ללא קמצוץ של הדחה או אף עידוד מצד הסוכנת, אשר מצדה ניסתה פעמים רבות ל'צנן' אותו או להפסיק את השיחה, ללא הצלחה".

הנזק שנגרם מביצוע העבירה - למרבה המזל, ולא בשל מאמציו של הנאשם או בשל נסיבות הנתונות בשליטתו, בפועל לא נגרם נזק כתוצאה מביצוע העבירות, מאחר שנוכח מאמצי המשטרה לאיתור ולמיגור עבירות דומות, בענייננו עמדה מול הנאשם סוכנת משטרתית ולא קטינה בת 13, כפי שסבר. עם זאת, יש לתת לנסיבה זו משקל מוגבל בלבד בעת גזירת הדין, ובהקשר זה נפנה לדברי כב' הנשיאה יפה-כ"ץ בעפ"ג 24914-10-19 **מדינת ישראל נ' סתיו** (12.2.20):

"... יש לזכור, כי כל שמפריד בין עבירת הניסיון לבין ביצועה המושלם של העבירה, היא התקיימותה של תוצאה או נסיבה המחויבת על פי הדין. ובענייננו, הסיבה שבעטיה לא הושלם ביצוע העבירה, היינו - העובדה שהשיחות האינטרנטיות בוצעו מול סוכנת משטרתית ולא מול ילדה בת 13 ומחצה כפי שהתחזתה, אינה צריכה להוות שיקול של ממש בעת גזירת עונשו של המשיב, אשר מבחינתו ידע כי מדובר בקטינה, גם אם עובדה זו לא הייתה תלויה בו. עיקר המשקל יש ליתן להלך המחשבה של המשיב, שידע כי מולו עומדת קטינה שטרם מלאו לה 14, וחרף זאת חזר וביצע, בארבע הזדמנויות שונות, עבירות מין".

הנזק שצפוי היה להגרם מביצוע העבירה - כעולה מכתב האישום, וכפי שקבענו בהכרעת הדין, במהלך כל שיחותיו של הנאשם עם הסוכנת והמעשים המיניים שביצע כלפיה, הנאשם היה מודע היטב לגילה של ה"קטינה", והאמין שמדובר בנערה בת 13 הלומדת בבית הספר, מכינה שיעורים, מתכוננת למבחנים ונפגשת עם חברות; כאשר הרשעתו בעבירות נסיון נעוצה בנתון שלא היה ידוע לו, כי מדובר בסוכנת שהתחזתה לקטינה, הגם שכלל שהדברים תלויים בו, הוא ביצע את כל המעשים שהיה צריך לבצע לצורך העבירות המוגמרות. משכך, פוטנציאל הנזק הטמון בעבירות שביצע הנאשם הוא רב, ולו היתה נקרית בדרכו קטינה "אמיתית" בת 13 המשוטטת באינטרנט, ניתן רק לשער את הנזק הנפשי העצום שהיה נגרם לה כתוצאה ממעשיו. כבר נקבע, כי ידוע שמעשים מגונים המבוצעים בקטינים **"מטביעים את חותמם על קורבנות העבירה וגורמים להם לנזק נפשי"** (ע"פ 1976/13 **אנדריאס נ' מדינת ישראל** (17.2.14)), וכי פעמים רבות, בשל הגיל הצעיר קשה לאמוד בשלב של מתן גזר הדין את מלוא הנזק שנגרם לקטין ואת השלכותיו על שלומו ותפקודו בעתיד.

ראוי להפנות לדברים שנקבעו בהקשר זה בעניין **דה ליון**:

עמוד 14

"מבצעי האכיפה של המשטרה אינם מייצרים מציאות, אלא מהווים מעין צילום רנטגן של מציאות סוטה ועגומה הרוחשת כל העת ברחבי רשת האינטרנט. כעולה גם מכתב האישום בענייננו, הסוכנת לא הדיחה את המשיב לביצוע עבירות המין, אלא פשוט 'היתה שם'; כשבאותה מידה יכולה היתה להיות מהעבר השני של המקלדת והמצלמה, קטינה ממש, בתחילת גיל ההתבגרות, המשוטטת בסקרנות ברחבי הרשת, אשר היתה נופלת קרבן למעשי המשיב ולרצונו לספק את מאוויו".

אשר לטענה שהמעשים בוצעו "רק" במרחב הווירטואלי - הרי שמעבר לחומרה היתרה הטמונה בנסיונו של הנאשם לצאת מהעולם הווירטואלי וליזום מפגש עם ה"קטינה"; כבר נקבע בפסיקה, כי העובדה שהעבירות בוצעו במרחב הווירטואלי אינה מהווה נסיבה לקולא (ראו עניין מניס ועניין כהן), וכי ניתן לראות בנתון זה אף משום שיקול לחומר.

יפים בהקשר זה הדברים שנקבעו בע"פ 538/13 סבח נ' מדינת ישראל (26.12.13):

"לא ראינו לקבוע מסמרות בשאלת החומרה היחסית של עבירות אלה לעומת עבירות המבוצעות במרחב הפיזי. די לנו לעמוד בנסיבות המקרה שלפנינו על החומרה היתרה שיש לייחס לעבירות המין המבוצעות באמצעות רשת האינטרנט, העומדת בפני עצמה. נדגיש כי ביצוען של עבירות מין באמצעות האינטרנט אינו מהווה נסיבה לקולה נוכח הנגישות הרבה של רשת האינטרנט; החשיפה הגדולה של קטינים לרשת; הקלות בביצוע עבירות מין והיכולת לפגוע במספר גדול יותר של קורבנות באמצעותה; כמו גם הפגיעה הקשה בנפגעי העבירה שהעבירות מבוצעות בהם שעה שהם מצויים בביתם שהוא מבצרם".

ובעניין דה ליון נקבע בהקשר זה:

"אמנם, בחלק גדול מהמקרים, נותרות העבירות ב'מרחב הווירטואלי', וחלק גדול מהעבריינים אינם חותרים למגע ב'עולם האמיתי', ונותרים מוגנים לכאורה מאחורי האנונימיות שמאפשר האינטרנט, ורחוקים מבעד למסך המחשב, כאילו יש במרחק ובהעדר המגע הפיזי הישיר, כדי להרחיק אותם, להגן על עצמם, לנקות אותם מהמעשים החמורים שהם מבצעים בחסות הרשת, ולהותיר אותם 'אנשים נורמטיביים', לפחות בעיני עצמם; וכאילו בצד השני של המסך נמצאת דמות שאינה בשר ודם, שאין לה שם, אין לה משפחה, אין לה אישיות, והיא לא יכולה להפגע. ואולם, הסכנות האורבות לקטינים ברשת, הפגיעות הנפשיות שנגרמות להם כתוצאה מביצוע עבירות מין חמורות בהם, תוך חדירה באמצעים פשוטים ביותר למרחב הפרטי שלהם, בתוככי ביתם מבצרם, תוך ניצול גילם, תמימותם והמורכבות הסוערת המאפיינת ממילא את גיל ההתבגרות - הן לא וירטואליות כלל".

אשר לטענת הסנגור, כי להבדיל מעבירות מין שמבוצעות ב"עולם האמיתי", בעבירות שמבוצעות במרחב הווירטואלי, יכול קורבן העבירה לשלוט במתרחש, לנתק את השיחה ולהפסיק את המעשים, הרי שטענה זו נדחתה בעניין פלוני, כטענה מופרכת ומקוממת, בעיקר משמדובר בקטינות צעירות.

לאור כל האמור לעיל, לאור מידת הפגיעה של מעשי הנאשם בערכים המוגנים, לאור רמת הענישה ומתחמי הענישה שנקבעו בפסיקה שסקרנו (ובעיקר בעניין פלוני ובעניין דה ליון), בשינויים המחויבים נוכח השוני בכמות המעשים במסגרת האירוע הפלילי, טיבם וחומרתם, אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם למכלול המעשים שביצע הנאשם בתיק העיקרי נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל.

לא מצאנו כי הוצגו בפנינו נימוקים המצדיקים חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם. כאמור, בעבירות מעין אלו, לרוב יוטלו עונשי מאסר לריצוי בפועל, תוך מתן משקל קטן לנסיבות האישיות של הנאשם; מה גם שלא הוצגו בעניינו של הנאשם שיקולי שיקום יוצאי דופן המצדיקים חריגה מן המתחם.

בעת גזירת דינו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, יש להביא בחשבון לחומרא את התרשמות שירות המבחן כי הנאשם בעל מאפייני אישיות ילדותיים ובלתי בשלים, המתקשה לווסת את דחפיו האלימים והמיניים; ואת העולה מהתסקיר כי הנאשם נוטה למזער ולטשטש את מעשיו, ומתקשה לקחת אחריות מלאה עליהם, בעיקר בכל הנוגע לידיעתו את גילה של ה"קטינה". לא מצאנו לייחס משקל לחומרא לעברו הפלילי של הנאשם או למעורבותו בעבירה נוספת של החזקת סכין, שכן מדובר בעבר מינורי יחסית, בעבירות שאינן ממין העניין, ואולם, לא ניתן לשקול זאת לזכות הנאשם, שכן אין דינו כדין מי שזוהי הסתבכותו הראשונה בפלילים.

עוד יש להביא בחשבון את שיקולי הרתעת הרבים והיחיד, המתחייבים נוכח התגברות התופעה של ביצוע עבירות מין כלפי קטינים באינטרנט, קלות ביצוען והקושי באיתורן, ונוכח הצורך במיגורן.

מנגד, יש להביא בחשבון לקולא את הודאתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, כאשר המחלוקת בין הצדדים התמקדה במישור המשפטי בלבד; את הבעת הצער והחרטה על מעשיו; את המוטיבציה שהביע לעבור הליך טיפולי; את ההליך הטיפולי שעבר במשך תקופה לא קצרה, הגם שדווח כי התקדמותו בהליך הטיפולי לא היתה רבה, וניכר כי הוא התקשה להתפנות באופן מהותי לעסוק בתכני הטיפול; את ההשפעה המרתיעה שהיתה למעצרו ולתנאים המגבילים בהם שהה; ואת ההשפעה שיכולה להיות לעונש מאסר ראשון בחייו על הנאשם ועל הוריו.

לגבי העובדה שגורמי הטיפול התרשמו, כי הנאשם ביצע את העבירות כתוצאה מרגרסיה על רקע משבר שחווה ולא כתוצאה מסטיה מינית, לא מצאנו כי יש בה כדי לשמש כנימוק לקולא. בעניין דה ליון נקבע בהקשר זה:

"המדובר בעבירות שאינן מבוצעות ע"י עברייני המין ה'רגילים' או המתאימים לסטריאוטיפ המוכר של עברייני המין, ולרוב מדובר באנשים נעדרי עבר פלילי, שאינם סובלים מסטיה מינית מוכרת, כך שגם מסוכנותם המינית אינה גבוהה. ואולם, גם אם נצא מנקודת הנחה שאותם עבריינים המבצעים עבירות מין כלפי קטינות אינם מונעים מסטיה מינית פדופילית או הבופילית, אלא בוחרים בקטינות דווקא, מתוך קשיים בינאישיים, בטחון עצמי נמוך, רצון לרומם את האגו והגבריות, סקרנות חולנית וכיוצ"ב, ומונעים מתפיסה מעוותת כאילו המעשים שנעשים באינטרנט אינם אמיתיים, נותרים במרחב האינטרנטי ולא יכולים לפגוע באיש - עדיין, התוצאה היא אותה תוצאה, פגיעה קשה בקטינים, שיכולה להותיר את חותמה שנים רבות לאחר מכן, המתרחשת בתוככי ביתם ותוך חדירה באמצעים פשוטים למרחב הפרטי שלהם".

בשקלול כל האמור לעיל, אנו סבורים כי יש להציב את עונשו של הנאשם מעל הרף התחתון של המתחם, ברבע התחתון שלו, בצירוף ענישה נלווית. בנוגע לעבירה בתיק המצורף, החלטנו לאמץ את עתירת הצדדים להסתפק במאסר על תנאי בלבד.

לאור כל האמור, אנו דנים את הנאשם לעונשים הבאים:

1. **מאסר בפועל למשך 30 חודשים, בניכוי ימי מעצרו מיום 23.10.18 ועד 27.11.18.**
2. **מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים, שלא יעבור כל עבירת מין, במשך 3 שנים מיום שחרורו.**
3. **מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים, שלא יעבור עבירה של החזקת אגרופן או סכין, במשך 3 שנים מיום שחרורו.**
4. **קנס בסך 7,500 ₪, או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 1.9.20. אם לא יפרע אחד התשלומים במועד, יעמוד כל הקנס לפרעון מידי.**

זכות ערעור לבית המשפט העליון, בתוך 45 יום.

ניתן היום, ב' סיוון תש"פ, 25 מאי 2020, במעמד הצדדים.

**אהרון משניות,
שופט**

גילת שלו, שופטת

יעל רז- לוי, שופטת